

Riensters vechten voor uitzicht

Aan de Buorren in Rien zijn ze er zeker van: zes wilgen in de achtertuin van een verbouwde boerenschuur verpesten straks het uitzicht op Lytsewierrum.

PAULINE VAN KEMPEN

Marie Zijlstra (68) woont haar hele leven al aan de Buorren in Rien. Vanuit haar stoel bij het raam kijkt ze over de weilanden naar het terpdorpje Lytsewierrum. „Jûns as de moanne skynt, sizze wy tsjin inoar: wat is het hjir dochs moai.”

Een jaar geleden streken Amsterdammers Jan Brinkman en Marise Knegtmans neer in Rien om een leegstaande boerenschuur aan de Molmawei tot woonhuis te transformeren. Ze zochten in Frankrijk, Duitsland, Drenthe, Groningen en vonden uiteindelijk in het dorpje aan de Frentsjerter Feart de ideale locatie. Tegen de bestemmingsplanwijziging werden geen bezwaren ingediend en ook de gemeenteraad van Littenseradiel ging zonder discussie akkoord, waarna de verbouwing kon beginnen.

„Ze wilden een woonhuis in de bestaande schuur bouwen”, vertelt Zijlstra’s buurman Willy Conradi (81), die eind jaren zeventig zelf met zijn vrouw Wil „om het uitzicht” vanuit Amsterdam naar Rien verhuisde. „Nou, vooruit dan maar. Wij waren allang blij dat hier tegenover geen bebouwing kwam. Ons voorname belang was het landschap.”

Bomen zouden er ook niet komen, zo begrepen de bewoners van de Buorren tijdens een open huis. Maar dit voorjaar ontdekten zij op de website van het stel over de ver-

Marie Zijlstra geniet van het uitzicht op Lytsewierrum vanaf een bankje voor haar huis in Rien. FOTO LC/NIELS WESTRA

bouwing het tuinplan van ontwerper Nico Kloppenburg uit Mantgum. Tot hun schrik wilde hij het stuk land achter de schuur, tegenover hun huizen, veranderen in „een tuin vol met wilgen, notenbomen en appelbomen”.

Daardoor wordt het vrije uitzicht vanaf de Buorren, maar ook er naartoe, ernstig beperkt, klaagden ze in een van handtekeningen voorziene brief aan burgemeester en wethouders van Littenseradiel. En daarmee is het een aantasting van het beschermde dorpsgezicht van Rien.

Waarom hebben ze niet eerst contact met ons opgenomen, vroegen Knegtmans en Brinkman zich af. Ze besloten een gesprek met de bewoners te organiseren. Toen dat niet tot

overeenstemming leidde, kwam er nog een gesprek. Vervolgens schraptten ze de meeste bomen uit hun plan en overhandigden ze de overburen een fotografische visualisatie van het uitzicht op de resterende zes grietwilgjes aan het uiteinde van de tuin.

De stammen worden niet hoger dan 50 centimeter, benadrukt Knegtmans. „Met takken van 2 meter. Maar die knotten we eens in de twee jaar. En voor mijn part doen we dat elk jaar.” Ze vindt dit „vreselijk”, zegt ze. „Ik wil helemaal geen ruzie in het dorp. We zijn ontzettend hartelijk ontvangen, iedereen was blij dat er iets met die schuur ging gebeuren. We hebben ons uiterste beste gedaan om er samen uit te komen.

En die wilgen, die ontnemen het zicht op Lytsewierrum echt niet.”

Maar de drie rode stokken waarmee Brinkman de plek van de bomen heeft gemarkeerd, prikken in Marie Zijlstra’s ogen. Ze schreef, met steun van de Conradi’s, een nieuwe brief aan de gemeente en aan Monumentenzorg, dat in een rapport de openheid van het omringende landschap van Rien roemt.

En passant beklaagt ze zich over de „dominerende glaswand” in de woonschuur. Ook de Conradi’s zijn achteraf niet enthousiast over het gebouw. „Een Ikea-schuur”, schamperen ze. De meeste andere burens zijn sinds de barbecue een paar weken geleden, waar zij niet was maar de nieuwe bewoners wel, „om-

draaid”, zegt Zijlstra. „Mar wy lizze ús der net samar by del.”

Monumentenzorg verwijst naar de gemeente, maar bij burgemeester Johanneke Liemburg krijgen de klagers nul op het rekest. „Dizze minsken binne der op út om alles sa as it froeger wie te herstellen”, reageert zij. „Mar net ien hat rjocht op fry út-sjoch. En ik tink dat sy der wol om hinne sjogge hear.”

Ze neemt het op voor de Amsterdammers. „Ik fyn dat sy hiel fier gean in harren konsessies nei it doarp ta. It hiele plan is basearre op de history, it foecht earder wat ta. De gemeente is alderferskuorrendste bliid mei dit inisjatyf. De takomst fan it plattelân is ôfhinklik fan dit soart projekten.”